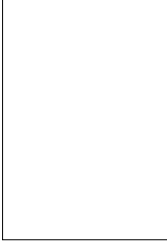

Aramızdan Ayrılanları Saygıyla Anıyoruz

(Oda sicil no, adı soyadı, mezun olduğu okul, mezuniyet tarihi, vefat tarihi)

31
Gazanfer Beken
İst. YMO
1.6.1943
23.3.2010

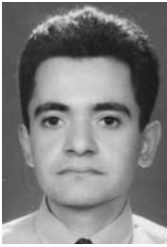
13350
Özer Kaya
GSA
8.2.1982
2.4.2010

1699
Engin Yolcu
GSA
1.6.1961
13.4.2010

1021
Erdoğan Uyanık
GSA
7.6.1957
15.4.2010

26072
Oğuz Kılıçaslan
İTÜ
23.7.1993
15.4.2010

27604
Ogün Ahmet Ülkeok
YTÜ
22.3.1996
29.4.2010

2498
Bilsen Tanrıkulu
İTÜ
1.6.1965
3.6.2010

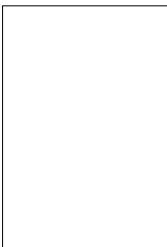
39914
Onur Yaser Can
ODTÜ
28.6.2009
24.6.2010

10673
Erdal Akzeren
Ege MMYO
1.1.1968
7.7.2010

1621
Günay Çilingiroğlu
İTÜ
1.6.1961
19.8.2010

10289
Ahmet Şahin
GSA
1.1.1979
5.9.2010

6209
Sonbay Ergün
İTÜ
11.2.1974
7.9.2010

21506
Halil Ufuk Tiryaki
MSÜ
31.5.1990
8.9.2010

3711
Sevtap Hüner
İTÜ Teknik Ok.
15.10.1969
20.9.2010

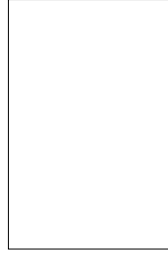
6972
Yalçın Baycan
GSA
10.2.1975
24.9.2010

2986
Aslan Oyan
İst. Tek. Ok.
29.9.1967
5.10.2010

3
Maruf Önal
GSA
1.1.1943
18.10.2010

1646
Ahmet Fuat Yüzbaş
İTÜ
1.6.1961
25.10.2010

7801
Jülide Zorer
GSA
9.10.1975
27.11.2010

148
Aron Angel
GSA
1.6.1942
28.11.2010

171
Kemal Balsarı
GSA
1.6.1952
30.11.2010

6425
Ahmet Erbaş
Işık MMYO
30.4.1970
11.12.2010

24472
Tarık Telli
Yurtdışı Ok.
1.1.1983
18.12.2010

2099
Bahattin Gürsesli
İst. Tek. Ok.
8.8.1963
19.12.2010

868
Nuri M. Akkoç
GSA
27.6.1955
1.1.2011

21377
Ahmet Ziya Özak
İTÜ
24.7.1947
5.1.2011

1170
Kemal Bozdağ
İTÜ
13.11.1958
8.1.2011

11266
Yasemin Erk
ODTÜ
20.12.1979
25.1.2011

78
Mustafa Radi Birol
GSA
1.6.1950
27.1.2011

47
Orhan Tolon
MSÜ
1.6.1941
31.1.2011

1426
Altan Olcaytu
İTÜ
1.6.1960
2.2.2011

10083
Müjdat Can
İDMMA
31.10.1978
7.2.2011

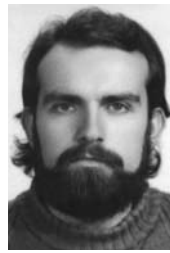
8064
Hasan Bülent Bako
GSA
13.2.1976
20.2.2011

4562
Savaş Özsayın
Işık MMYO
14.9.1970
21.2.2011

3200
Günsu Ertekin
İTÜ
15.3.1960
24.2.2011

8661
Lemi Yücesoy
İTÜ
7.5.1976
1.3.2011

2280
Ata Yalçın
GSA
1.6.1964
20.3.2011

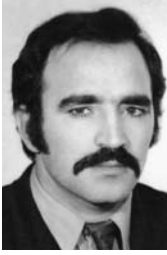
5796
Şükrü Sürmen
İTÜ
27.7.1973
20.3.2011

21484
Ali Tataroğlu
İTÜ
4.7.1986
22.3.2011

22606
Ruşen Arslan Ertürk
Stuttgart Ü.
1.1.1968
22.3.2011

7816
Ali Çakaloğlu
İTÜ
1.7.1971
23.3.2011

16575
Ahmet Orhan
Trakya Ü.
1.10.1984
21.5.2011

3178
M. Cem Akdamar
ODTÜ
30.6.1965
28.5.2011

923
Hristo Evangelidis
İTÜ
1.6.1952
1.6.2011

2587
Abdurrahman Yüksel
İTÜ Teknik Ok.
15.7.1965
3.6.2011

1546
Güngör Kabakçioğlu
GSA
8.2.1961
27.6.2011

23875
Tayfun Kar
MSÜ
8.7.1993
19.7.2011

61
İsmail Utkular
İst. YMO
1.6.1944
20.7.2011

12043
İsmail Kavaz
GSA
13.10.1980
27.7.2011

14467
Ali Güven
İTÜ
6.4.1983
13.8.2011

9931
İbrahim Bilgiç
ADMMA
1.6.1978
15.8.2011

2284
Atilla Ezer
GSA
1.1.1964
16.8.2011

11124
Ülkü Durmuş
GSA
19.3.1979
24.8.2011

20332
Leyla Cumalı
Selçuk Ü.
10.2.1989
2.9.2011

26674
Behzat Teksöz
HS - Bremen
25.2.1999
5.9.2011

632
Raşit Uybadın
GSA
1.6.1944
8.9.2011

13987
Haluk Erar
İTÜ
11.11.1982
6.10.2011

6444
Erçin Dülger
GSA
1.6.1974
8.10.2011

2723
G.Vural Gülay
İTÜ Teknik Ok.
1.6.1958
17.10.2011

72
Behruz Çinici
İTÜ
1.1.1954
18.10.2011

14802
Nezir Öztürk
Gazi Ü.
11.4.1983
1.11.2011

1261
Metin Erözü
İTÜ
1.6.1959
13.11.2011

5704
Ümit Ayçenk
İTÜ
27.7.1973
19.11.2011

5734
Gündoğan Sezgin
İTÜ
12.2.1973
1.12.2011

17312
Ali Rıza Naibi
Köln FHS
1985
11.01.2012

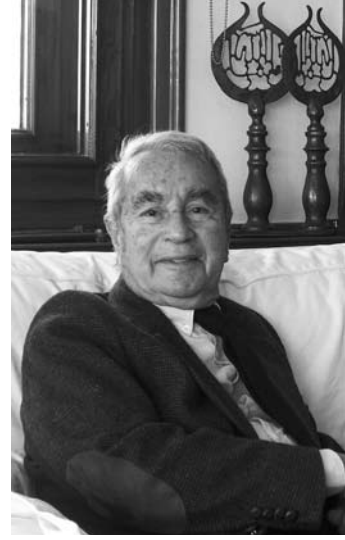

14266
Adnan Tarı
DMMA
1982
19.01.2012

SİNAN ÖDÜLLÜ BÜYÜK ÇINARIMIZ MARUF ÖNAL'I KAYBETTİK

Mimarlar Odası'nın kurucu üyesi (1954-1956), 4. Dönem Yönetim Kurulu başkanı (1958-1959), Mimarlar Odası İstanbul Şubesi 6. Dönem Yönetim Kurulu üyesi (1960-1962), Mimarlık Vakfı kurucu üyesi ve başkanlığı yapmış olan, Mimarlar Odası 2000 yılı Ulusal Mimarlık Ödülleri "Sinan Ödülü" sahibi, odamızın 3 numaralı üyesi Prof. Maruf Önal'ı 18 Ekim 2010 günü kaybettik.

Meslek yaşamı boyunca ulusal mimarlığımıza eserleri yoluyla yaptığı katkılar, yarattığı en mütevazı yapılarda dahi gösterdiği duyarlılık ve yakaladığı kalıcılık, uzun süren eğitimci yaşamı süresince kuşaklar arası iletişimin sağlanmasına katkıları, mimarlık mesleğinin örgütlenme ve kurumlaşmasına yaptığı istikrarlı katkılar nedeni ile mesleki bir referans oluşturan Prof. Maruf Önal'ı kaybetmenin derin üzüntüsü içerisindeyiz. Ailesinin, dostlarının ve meslektaşlarımızın başı sağ olsun.

Maruf Önal:

"1918 yılında İstanbul Cihangir'de Sormagir Sokağı'ndaki iki katlı ahşap bir evde dünyaya gelmişim. Ev büyük Cihangir yangınında kül olmuş. Ailem daha sonra kurtarabildikleri birkaç parça eşya ile Beşiktaş'ta, Hasanağa Deresi Sokağı'nda yine ahşap küçük bir eve taşındı. Çocukluk yaşantımın bir bölümü burada geçti. 1950'lerde sokağın ve mahallenin enkazı üstünden bugünkü Barbaros Bulvarı geçirildi. Bulvardan her geçişimde çocukluk anılarımı yaşıyor, tepemde gökyüzünden trafik geçiyormuş hissine kapılıyorum.

"Babam Birinci Dünya ve Kurtuluş Savaşı'na katılmış, her savaşta yaralanmış emekli bir topçu subayıydı. Birinci Dünya Savaşı'nda önce Kafkas cephesinde, sonra Irak cephesinde savaşmış, Kutülmare'de İngilizlere esir düşmüş. Doğduğum haberini esarete iken almış. Adımı o koymuş. Irak'ta Marufu Kerhi olarak anılan, ünlenmiş saygın bir bilge adam varmış, ondan söz etmişler, o da adımın Maruf olmasını istemiş.

"Esareten işgal altındaki İstanbul'a döndükten sonra Kurtuluş Savaşı'na katılmak için annemi İstanbul'da bırakarak Anadolu'ya geçmiş. Savaşın bitimine doğru babam annemi Trabzon'a çağırıyor. Annem, ben ve yeni doğan kardeşim bir İtalyan yolcu vapuruna bindirilerek Trabzon'a yolcu ediliyoruz. Ben üç yaşındayım.

"Vapurumuz fırtınalı, sağanak yağmurlu bir günde, akşam karanlığında Trabzon limanına demirliyor. Bir salapuryanın gemi merdivenine yanaştığını, dalgalarla alçalıp yükseldiğini, içindeki babamla kayıkçıyı, elinde bohçası, kucağında kardeşimle annemin ve benim, kamarotların korumasında salapuryaya atlayışımızı, babamın bizlere kavuşmasından doğan sevinç dolu yüzünü, kaputunu, başındaki ay yıldız armalı, iki şeritli yuvarlak Kurtuluş Savaşı subay başlığını hâlâ hatırlıyorum.

"Bir süre sonra babamın tayini Erzincan'a çıktı. Batarya hazırlandı, annem de yol hazırlığını yaptı. Bir sabah erkenden, kundaktaki kardeşim, iki erkek çocuğu ile annem, üstü tenteli bir at arabasına bindik, silahlı iki koruma eri eşliğinde bataryanın gerisinde yola çıktık. Gümüşhane sırtlarında, ar-

kamızdan gelmekte olan yük arabasına eşkıyanın saldırdığı haberi geldi. Koruma erleri eşkıyaya ateşe başladılar. Babam, elinde tabancası, arkasında silahlı erlerle yetiştı. Eşkıya dereye kaçtı. Bir araba atı vuruldu; acı çekmesin diye onu alnından kurşunladılar. Tutanak düzenlendi; hepimiz korkudan sindik, babam bizleri “Korkmayın” diye teselli etti. Batarya Vaskirt’teki alaya yerleşti. Biz Kurutelek köyünde kerpiçten bir kira evine taşındık. Daha sonra şehirde okula yakın bir eve taşındık. Bu ev de tek katlı ve kerpiçti.

“İlköğrenime Yıldız yokuşunda Mimar d’Aranco’nun yaptığı Şeyh Zafir Efendi Türbesi’nin arkasındaki 44. İlkokul’da başladım. Babamın değişik yerlere tayini çıkardı. İlkokulu Hadımköy’de bitirdim. 1938’de Kabataş Erkek Lisesi, daha sonra İstanbul Güzel Sanatlar Akademisi Yüksek Mimarlık Bölümü’nü bitirip yüksek mimar diploması aldım.”

Maruf Önal, Devlet Güzel Sanatlar Akademisi Yüksek Mimarlık Bölümü’nden 1943 yılında birincilikle mezun oldu. 1943-46 yılları arasında DGSA Yüksek Mimarlık Bölümü’nde Prof. Sedad Hakkı

Kaplancalı Apartmanı, Şaşkınbakkal İstanbul 1974.

Reks Sineması.

Eldem Atölyesi’nde proje ve yapı derslerinde asistan olarak görev aldı.

1951’de Türkiye’nin ilk büyük özel mimarlık bürosu olan İMA İnşaat ve Mimarlık Atölyesi’ni Turgut Cansever ile birlikte kurdu. 1953’te Şahap Aran ve Suha Toner de atölyeye ortak olarak katıldılar. 1958’de Cansever, Hancı, Aran ve Toner’in ayrılmaları sonucunda atölyede araştırma, proje ve uygulama alanındaki çalışmalar, Önal’ın sorumluluğunda sürdü.

1954’te TMMOB üyesi olarak Mimarlar Odası’nın kuruluş çalışmalarına katıldı ve Mimarlar Odası’nın 3 sicil no’lu üyesi oldu. 1958’de Yıldız Teknik Okulu Mimarlık Bölümü’nde öğretim üyesi olarak görevine başladı. 1960-63 ve 1966-69 yılları arasında Mimarlık Bölümü Başkanlığı yaptı. Bu arada Prof. Hayrettin Dönmezer ile birlikte ilk Akademi Kanunu taslağını hazırladı. Üç dönem Mimarlar Odası Yönetim Kurulu üyeliği, 1967-69 yılları arasında üç dönem Oda Genel Başkanlığı, iki dönem Onur Kurulu Üyeliği görevlerinde bulundu.

1969’da Yıldız Teknik Okulu’nun İDMMA’ya dönüşmesinde doçent, 1971’de profesör oldu. 1970’de Profesörler Kurulu’na sunduğu öneri sonucunda İDMMA’da Yapı Üretimi ve Proje Kürsüsü’nü kurdu, kürsü başkanı oldu. 1976-79 yılları arasında İDMMA Mimarlık Bölümü Başkanlığı, 1979-82 yılları arasında İDMMA

Mimarlık Fakültesi Dekanlığı, 1982-85 yılları arasında Yıldız Üniversitesi Mimarlık Fakültesi Dekanlığı görevlerinde bulundu. 1958'den günümüze değin Yıldız Teknik Okulu, İDMMA, Yıldız Üniversitesi ve YTÜ bünyesinde mimarlık lisans ve lisansüstü eğitiminde proje dersleri yanında yapı üretimi ve şehircilik dersleri verdi.

Proje ve uygulamasına imzasını attığı konut, toplu konut, fabrika, büro, sinema, benzin istasyonu, belediye, otel ve kültür yapıları bulunmaktadır. Katıldığı mimari proje ve şehircilik yarışmalarında aldığı çok sayıda ödülün yanı sıra 2000 yılında Ulusal Mimarlık Ödülleri'nde Büyük Ödül (Sinan Ödülü) kazandı. Mimari proje yarışmalarında jüri üyeliği yaptı.

Başlıca Yapıtları

Maruf Önal Evi (İstanbul), Dr. Belen Evi (İstanbul), Seyhun Villası (Büyükdada, İstanbul), Çanakkale Anıtı Projesi, Reks Sineması (Kadıköy, İstanbul), Kaplanlı Apartmanı (İstanbul), Motorest Restoran (Beşiktaş, İstanbul), Mobil Benzin İstasyonları, Atlantik Han (Fındıklı, İstanbul), Taksim Otel Projesi (İstanbul), Kocatepe Camii Projesi (İstanbul)

Mimarlara Mektup, no. 141 (Kasım 2010)

ÖRNEK İNSAN, USTA MİMAR: MARUF ÖNAL

Geçenlerde Maruf Önal'ı ziyaret ettik. Mimarlık Vakfından bir grup, Engin Omacan, Ali Rüzgar ve ben. Her zamanki şıklığı ve zarafetiyle karşıladı bizi. Çok kısa bir süre önce üst üste çok ciddi iki ameliyat geçirmişti; şimdi dinlenme dönemindeydi ve bu nedenle de Kuzguncuk'ta büyük kızının evinde kalıyordu. Gideceğimizi duyan Cengiz Bektaş da büyük bir istek ve heyecanla bize katıldı.

Bizim yaşlılarımız, hatta sonraki birkaç kuşak Önal'ı çeşitli özellikleriyle tanırılar. Biz ilkin İMA'yla tanırız. İMA, 1952'de Maruf Onal, Turgut Cansever ve Abdurrahman Hancı'nın birlikte kurdukları İnşaat ve Mimarlık Atölyesi adlı mimarlık bürosuydu. Galatasaray'daki Kurtuluş Han'ın çatı katındaydı büro. 1956 güzünde mimarlık öğrenimine

Doğan Hasol (arkada), Maruf Önal (solda), Radi Birol (sağda).

ilk adımlarımızı attığımızda bu atölyeye Şahap Aran ve Süha Toner de katılmışlardı. Fakültedeki yıllarımızda İMA, okullardaki eğitimin uzantıları gibi görülen çok az sayıdaki bürolardan biriydi. Daha sonra İMA, Nişantaşı'na taşınacak, ortaklık dağılacak ve Maruf Önal İMA'nın sorumluluğunu ve belki de misyonunu 1974'e kadar tek başına taşıyacaktı. Önal 1943'te Güzel Sanatlar Akademisi'ni bitirdikten hemen sonra 1943-46 arasında Akademi'de Sedat H. Eldem'in atölyesinde yapı ve proje asistanlığı yapmış, askere gitmiş, fakat askerlik sonrası Akademi'ye dönememişti. Başvurusu, kadronun dolu olduğu gerekçesiyle geri çevrilmişti. Gerçek neden, adının nasıl olmuştusa, "sakıncalılar listesine girmesiymiş. 1943'te Akademi'de başlayan öğretim serüvenini yine orada sürdürebilir, bu iş için 1958 yılını, YTÜ' nün önerisini bekleyebilirdi; ancak olmadı.

Aslında Maruf Önal eğitimden kopmuş sayılmazdı. Her ortamda, her davranışında örnek insan ve hocalık meziyetleri gözleniyordu. Serbest mimarlık çalışmalarının yanı sıra aktif hocalığını 1958'den, emekli olduğu 1985 yılına değin Yıldız Teknik Okulu (sonra Üniversitesi) bünyesinde sürdürdü.

Önal için meslek, bir "bütün"dü. Tasarım, eğitim, mesleki örgütlenmenin ayrılmazlığı esastı. Bu anlayış çerçevesinde 1954'te kurulan Mimarlar Odası'nın 1 ve 2 no.lu üyeleri Emin Onat ve Kemal Ahmet Aru'dan sonra 3 numaralı üyesi Maruf Önal olacaktı. 1967-69 arasında üç dönem Mimarlar Odası merkez yönetim kurullarında görev aldı. İki dönem birlikte çalıştık. 1967'de Maruf Önal, Şevki Vanlı, Ergun Unaran, Arman Güran, Turgut Cansever, Nejat Ersin ve benim seçtiğimiz 13. dönem yönetim kuruluna başkan olarak Maruf Önal'ı seçmiştik.

Anılarında, Şevki Balmumcu'nun notlarından aktardığı, "Bütün insanları ayırım gözetmeksizin ne ölçüde mutlu ederseniz, o ölçüde mutlu olursunuz" görüşü bence Önal'ın dünya görüşüne tıpatıp uygundur. Önal, birçok mimari tasarım gerçekleştirirken, bir yandan hocalık yaptı, bir yandan da meslek örgütlerinde görevler üstlendi. Şu anda da Mimarlık Vakfı'nın başkanı. 2000 yılında kendisine Mimarlar Odası'nca verilen Büyük Ödül (Mimar Sinan Ödülü), bir ömür dolusu çabanın taçlandırılmasıydı.

Önal, anılarında, "Önce, sıradan bir insan ve sıradan bir mimar olduğumu özellikle belirtmek istiyorum. Bu yargıya, 49 yıllık (1992'de) meslek yaşamıma dayanarak yapmış olduğum değerlendirmeler sonunda vardım. Sıradan bir mimar olsam da mesleğimden hiç kopmadım, onu hep yüce gördüm." demek alçakgönüllülüğünü gösteriyor.

Maruf Önal bugün 84 yaşında... Bizlere ışık olmayı sürdürüyor.

Doğan HASOL

Yapı, Sayı 246, Mayıs 2002

60 YILLIK DEĞERLİ VE SEVGİLİ MARUF AĞABEYİM

1945'te Güzel Sanatlar Akademisi Mimarlık Bölümü'ne girdiğim o günlerde değerli ağabeyimi tanı-
mıştım. Sevecen, öğrencileri ile yakından ilgilenen, öğretici özelliği ile arkadaşlar arasında sevilen,
aranan, hatta kapışılan bir hocamızdı. Rahmetli Sedat Hakkı Eldem'in yapı ve proje derslerinin
asistanıydı.

Sedad Hakkı Eldem Hocamız tashihlerinde bazen kalemıyla projenin bir noktasına dokunarak “Efendim burası böyle olmaz, değil mi?” dedikten sonra, işaret ettiği noktaya bazen paraf atar, bazen sorgulama işareti koyar, bazen üzerini çizdi. Arkadaşlarla tashih sonrası doğruca Maruf Ağabeye koşar, arar bulur ve hocanın ne demek istediğini kendisine sorardık. Maruf Ağabey, hocayı iyi tanıdığı için tashihlerindeki işaretlerin ne anlama geldiğini, hocanın ne demek istediğini, hocanın düşüncelerini bizlere aktarırdı. Böylece arkadaşlarla ikinci tashihimizi görerek rahatladık. Kendisinden mesleki bilgilerin ayrıntılarını o zamandan itibaren almaya başlamıştım.

Mezuniyet sonrası ağabeyimle “grup çalışmalarıyla” yarışmalara girdik. Şehircilik ve mimari yarışmalarında birincilik dâhil değişik ödüller kazandık. Bu olumlu, güzel çalışmalardan mimarlığın tadını almaya başladım. Mimari bilgisi, konulara vâkıf oluşu, daima projenin gelişmesini, hamle yapmasını ve neticeye varmasını sağlardı.

Çok yönlü mimari özelliklerini benliğinde bütünleştiren Maruf Ağabey, öğretici, eğitici yönleriyle sosyal faaliyetlerini aynı zamanda yürütebilen nadir bir kişiliğe sahiptir.

İsveç dönüşü Yıldız Üniversitesi Mimarlık Fakültesi’nde yapı üretimi bilim dalında öğretim görevlisi olarak göreve başladım. Bu bilim dalının başkanlığını yürüten Maruf Ağabeyle yeniden birlikte olabilmem benim için büyük bir mutluluktu. Tekrar 28 yıl birlikte olduk. Meslek hayatımın en güzel günlerini birlikte paylaştık. Ağabeyimden, öğrenciliğimden başlayarak hocalık dönemine kadar geçen 60 yıllık süre içerisinde çok şeyler öğrendim. Bundan dolayı kendimi bahtiyar ve çok şanslı görüyorum.

Bu beraberliğin yanı sıra ağabeyimin 1960’larda yapmış olduğu üç katlı, dönemin mimarisini yansıtan Ar Apartmanı’nda 30 yıllık komşusuyum. Bu da benim için çok özel ayrıcalık. Ben ağabeyimin alt katında oturuyorum. Çok zamanlar birbirimize gidip gelmek suretiyle keyifli sohbetlerde bulunur, anılar tazelerdik. Maruf Ağabeyimin çok yönlü kişiliğini, engin mimari bilgisini böylece tanımış ve tatmış oldum. Sohbetleriyle çok defa sarhoş olduğumu belirtmeden geçemeyeceğim. TV’de belgesel mimari programlarda o büyük mimari yapıtları izlediğimizde heyecanı son sayfaya çıkar; yapıtların mimarisi üzerinde çok derin anlamlı görüşlerini aktarır, binaya başka bir güzellik katardı.

Bu düşüncelerle bütünleşen Maruf Ağabey son derece mütevazı bir kişiliğe sahiptir. Kendisinden ve yapıtlarından bahsettiğini hiç duymadım. Tevazuun doruğunda, en üst katında duran bir kişidir. Örnek olarak şu anekdotu ağabeyimden tesadüfen dinlemiştim:

Arkitekt dergisinin mimarı büyük üstadımız rahmetli Zeki Sayar Bey bir gün Maruf Ağabeyi dergiyi çıkardığı 4’üncü Vakıf Han’daki ofisine çağırır. Konuşmaları arasında Maruf Ağabeye “Kuzum benim niye haberim yok, siz Büyükkada’da bir villa yapmışsınız, bana haber vermiyorsunuz. Olur mu efendim, olur mu böyle şey! Hemen bana bir gün verin, Büyükkada’ya gidip evi görelim” der. Bunun üzerine bir gün kararlaştırılır, Zeki Sayar Bey fotoğraf makinesini yanına alır, bir yerde buluşurlar ve hep birlikte Büyükkada’ya, ağabeyin 1969’da yaptığı Z. Seyhun villasına giderler. Villayı gezerler, Zeki Sayar Bey içeriden ve dışarıdan binanın fotoğraflarını çeker, yapı ile ilgili bilgileri ve notlarını alır. Sonradan Maruf Ağabeyimi bu güzel eserinden dolayı kutlar ve bundan sonraki yapıtlarından haberdar edilmesini ister. Zeki Sayar Bey hemen *Arkitekt* dergisine bu eseri kapak yaparak yazısı ile birlikte yayımlar.

Diğer anım çok anlamlıdır; adeta, Maruf Ağabeyimin hocalığının, mesleğinin, olgunluğunun, kültürünün göstergesidir. Üniversitede bilim dalı olarak, öğrencilerle genellikle değişik yörelerde, belirli alanlarda “toplu konut projesi” veriyorduk. Birkaç defa da doğa ve tarihi çevre içerisinde Edirne’yi

seçmiştik. Kalabalık öğrenci gurubu ve hocalarla birlikte Edirne'ye araziye görmeye gittik. Öğrencilere arazilerini gösterdikten sonra, araştırma yapmalarını, çevreyi tanımalarını, fotoğraflarla araziye daha iyi tanımalarını istemiştik. Etütler bittikten sonra Edirne'de Selimiye başta olmak üzere tarihi eserleri gezerek öğrencilere Edirne'yi ve Osmanlı mimarisini tanıtmaya çalışmıştık. Zannediyorum 1990'larda idi. Maruf Ağabey'in, hocalarla birlikte Selimiye ve çevresini gezdikten sonra bir ara üzüntüsünü ve hüznünü dışarı vurarak, "Vah vah, Edirne Selimiye'ye mezar olmuş" dediğini anımsıyorum. Çok veciz bir ifadeydi.

Edirne başta Selimiye olmak üzere dünyanın nadir eserlerini barındıran tarihi bir şehrimiz. Dahi Sinan Edirne'nin simgesi yapıtını yapmadan kentin o zamanki planına göre yerini belirlemiş ve çevresini oluşturmuştu. 1950'ler de, 1960'larda Edirne'ye İstanbul'dan veya huduttan gelinirken Selimiye kilometrelerce uzaktan iki minareli bir biblo gibi görünür, Edirne'ye yaklaştıkça bu biblo büyür, büyür dört minareli dev bir eser ortaya çıkardı. Edirne 1960'lara kadar eski kentsel karakterini muhafaza ediyordu. 1990-95'lerde Edirne'ye gittiğimizde ne Selimiye'ye giden o kuvvetli görüntü ve muhteşem aks kalmıştı, ne de Selimiye'nin etrafında ölçülü meydanları... Edirne 2 katlı yapılar yerine silme 8 katlı bloklardan oluşan yerleşim alanları ile doldurulmuştu. O uzaklardan görünen Selimiye görünmez olmuştu. Bu yerleşime, bu görüntülere çok üzülmüştük. Maruf Ağabeyim veciz sözü ile bu acıklı durumu net bir şekilde ortaya koymuştu.

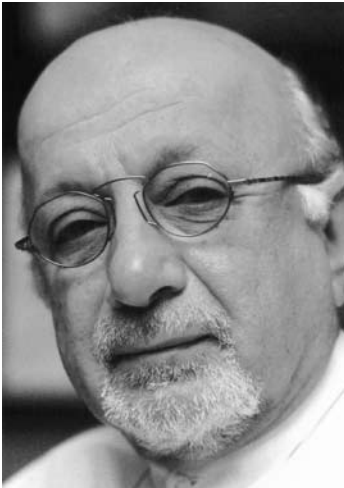
Ağabeyimin birçok eserinin yayımlanmamış olduğunu biliyorum. Bunların genç kuşaklar tarafından araştırılarak, yerleşim planlarıyla, kat planlarıyla, kesit ve görünüşleriyle, fotoğrafları ile yayımlanmasını çok arzularım.

Çok değerli ve sevgili Maruf Ağabeyimin mesleki alanda daha nice nice güzel eserler vermesini canı gönülden diliyorum.

Radi BİROL

19 Kasım 2005, İstanbul

SEMTDAŞIM, OKULDAŞIM, MESLEKTAŞIM BEHRUZ'A VEDA NAMESİDİR

Ben Fatih Hasan Halife Mahallesi, Okumuş Adam Sokağı'nda mukim iken, sen de Sofular Mahallesi Yeşil Tekke Sokağı'nda ikamet ediyordun. Bu *semttaşlık* durumu, okuldaşlık olarak Vefa Lisesi'nde de sürdü. Ancak sen lise son sınıftayken ben lisenin ilk sınıfında okuyordum. Mamafih hocalarımız Matematikçi Kürt Turan, Sallabaş İhsan ve Sağır Muhittin gibi büyük üstatlardan feyz alırken, Reşat Ekrem Koçu'dan tarih, Fecr-i Ati şairi Rifat Necdet Evrimer'den edebiyat, Münir Raşit Öymen'den sosyoloji –diğer sınıfa Nurettin Topçu gidiyordu– pek zarif, genç Zafer Hanım'dan İngilizce, Vasfi Bey'den kimya, Demokrat Sabri'den fizik, vs. vs. öğreniyorduk.

Muhteşem Vefa'nın muhteşem eğitici kadrosu.

Sonra seninle İTÜ, Taşkışla binasının koridorlarında karşılaştık. Sen yine iki yıl önde, örneğin Bonatz ve Emin Onat hocalardan feyz almak şansına sahip oldun. Biz aynı şansı yakalayamadık.

Yıllar sonra (1964-1971 arası) senin uluslararası övünç kaynağımız olan ODTÜ kampusunda özellikle hem bizleri hem öğrencilerimizi gerçekten mutlu kılan Mimarlık Fakültesi binasının tam yedi yıl keyfini yaşadım; ellerine ve aklına sık sık sağlık dileyerek.

Şimdilik yollarımız ayrıldı geçici olarak; ama biz VEFA'lılar ne yapar yapar yine de buluşuruz. Bu buluşmanın çok uzayacağını da zannetmiyorum.

Işıklar içinde olmanı dileyerek sana Tanrı'dan rahmet, Altuğ'a ve evlatlarına sabırlar diliyorum.

Sümer GÜREL

Mimarlara Mektup, no. 153 (Kasım 2011)

BEHRUZ ÇİNİCİ KİMDİR?

1932 yılında İstanbul'da doğdu. Vefa Lisesi'nden sonra girdiği İstanbul Teknik Üniversitesi Mimarlık Bölümü'nden 1954 yılında mezun oldu. 1954-62 yılları arasında aynı fakültenin Şehircilik Kürsüsü'nde asistan ve İTÜ Maçka Teknik Okulları'nda öğretim görevlisi olarak çalıştı. 1954'te ilk atölyesini Ayhan Tayman'la birlikte İstanbul'da kurdu. 1956'da Enver Tokay, Hayati Tabanlıoğlu, Ayhan Tayman ile birlikte katıldığı Erzurum Atatürk Üniversitesi Kampusu Planlama Yarışması'nda birincilik ödülü kazandı. 1960 yılında Altuğ Çinici'yle birlikte çalışmaya başladı. 1961'de ODTÜ Kampusu Yarışması'nı kazanmalarının ardından 1962'de atölyesini Ankara'ya taşıdı. Bu tarihten itibaren 1980'e kadar ağırlıklı olarak yapı alanı 500.000 m²'yi bulan ODTÜ Kampusu yapılarını gerçekleştirdi. Ayrıca katıldığı çeşitli yarışmalardan 23'ünde 7'si birincilik olmak üzere çeşitli ödüller kazandı. 1972-74 yılları arasında TC Turizm Bakanlığı danışmanlığı yaptı. 1982 yılında çalışmaları Venedik Bienali'nde sergilendi. 1989 yılında Meclis Camisi olarak bilinen TBMM Meydan-İbadet-Kitaplık Kompleksi'ni oğlu Can Çinici ile gerçekleştirdi; bu yapı ile 1995 yılında Ağa Han Mimarlık Ödülü kazandı. Kendisine TC Hükümeti'nce büyükelçilik unvanı verilen Çinici 1993'te Başbakanlık Şehircilik ve Mimarlık Başdanışmanlığı'na getirildi. 1980'li yıllarda Ankara'daki atölyesinin yanı sıra İstanbul'da da bir atölye kuran Behruz Çinici çalışmalarını ağırlıklı olarak burada sürdürdü. Yurtdışında da çeşitli projeler gerçekleştiren Çinici'nin Libya ve Suudi Arabistan'da uyguladığı tatil köyleri, toplu konut siteleri, otel ve saray projeleri vardır. Tasarım ağırlıklı mimarlık çalışmalarının yanı sıra özellikle Türkiye'de mimarlığa yönelik yasal ve yönetsel çerçevelerin oluşmasına yönelik katkılarıyla da ön plana çıktı.

Ayrıca 1964 yılında ADMMA'da 1969-70'de Yükseliş Mimarlık Okulu'nda, 1994-96'da ise Anadolu Üniversitesi'nde öğretim görevlisi olarak ders verdi. Mimari proje yarışmalarında aldığı pek çok ödülün yanı sıra, 1973'te ODTÜ Mimarlık Fakültesi'nde Atatürk Ödülü'ne; 1981'de UIA Fransız Seksiyonu'nca Sir Robert Matthew Ödülü'ne; 1982'de ODTÜ tarafından Pritzker Ödülü'ne aday gösterildi. 1984-85 Sedat Simavi

Mimarlık ve Kent Planlaması Ödülü; 1986 Türkiye İş Bankası Kent ve Mimarlık Büyük Ödülü; 1990'da Türkiye Prefabrik Birliği Ödülü; 2001 yılında Kazakistan-Astana Başkent Şeref Madalyası ve Uluslararası Almaty-Kazgor Sanat-Bilim Akademisi Onur Üyeliği; 2003'te ODTÜ Senato Özel Ödülü; 2004'te Mimarlar Odası Ulusal Mimarlık Ödülleri Büyük Sinan Ödülü verildi. Yapıtları Türkiye'nin yanı sıra 1982'de Venedik Bienali'nde, 1990'da Korsika-Bastia Müzesi'nde sergilendi. Proje ve yapıları çok sayıda yerli ve yabancı yayında yer aldı.

Çinici'nin çeşitli çalışmalarını içeren kişisel yayınları arasında, *Altuğ-Behrüz Çinici [1960-71] Mimarlık Çalışmaları* (1971), *Çorum: Ülke-Bölge-Kent Ölçeklerinde Çalışmalar* (1973), *Çorum Binevler: Gerçekleşen Bir Ütopya* (1985), *Prof. C. Holzmeister 1952 Mimarlık Tarihi Ders Notları* (tıpkıbasım, 1985), *Improvisation: Mimarlıkta Doğaçlama* (1990) yer almaktadır.

Başlıca Yapıtları

1957 Atatürk Üniversitesi Kampus Planlaması, Erzurum (yarışma projesi, birincilik ödülü; E. Tokay, H. Tabanlıoğlu, A. Tayman ile).

1956 Yıldırım Beyazıt (Anafartalar) Çarşısı, Ankara (A. Tayman ile).

1957 Petrol Ofisi Yönetim Binası, Ankara (yarışma projesi, birincilik ödülü; A. Tayman ile).

1958 Devlet Su İşleri Genel Müdürlük Binası, Ankara (yarışma projesi, birincilik ödülü; E. Tokay, T. Doruk ile).

1959 Eminönü Çarşı ve Büro Binası, İstanbul (yarışma projesi, birincilik ödülü).

1965 Ankara Fen Lisesi Kompleksi.

1969 Burhaniye Artur Sitesi, Balıkesir.
1970-77 3000 Konutluk Çorum Binevler Sitesi.
1976 Ankara İran Elçiliği İlkokul Binası.
1977 Bodrum ve Güllük Tatil Köyü.
1978 TBMM Halkla İlişkiler Binası, Ankara.
1961-80 ODTÜ Kampusu, Ankara (yarışma projesi, birincilik ödülü; A. Çinici ile).
1980 Sefer Ağa Sanayi Çarşısı (D. Tekeli ve S. Sisa ile).
1983 Naciye Sultan Sitesi, İstanbul.
1984 TBMM Lojmanları, Ankara.
1986 Soyak Sitesi, İstanbul.
1989 TBMM Camisi Kompleksi, Ankara (1995 Ağa Han Mimarlık Ödülü; C. Çinici ile).
1993 Platin Sitesi, İstanbul.
1993 Hoca A. Yesevi Konutu Restorasyonu.

Mimarlara Mektup, no. 153 (Kasım 2011)

ARON ANGEL'İ KAYBETTİK

6 Haziran 1916 doğumlu 148 sicil numaralı meslektaşımız Aron Angel'i 28 Kasım 2010 Pazar günü kaybettik.

Cumhuriyetin yetiştirdiği en önemli şehirci-mimarlardan olan Aron Angel'in kaybı haberi, Haydarpaşa Garı yanarken geldi: "Aron Angel vefat etti" dedi telefonun diğer ucundaki bir dost.

Aron Angel, 2008 yılında kendisiyle yürütülen sözlü tarih çalışmaları kapsamında, aynı yıl Türkiye mimarlık örgütlenmesinin 100. yılı etkinlikleri vesilesiyle, 100. yaşlarına giren Emin Onat ve Sedat Hakkı Eldem ile ilgili anılarını da paylaşmak üzere 8 Ağustos 2008 tarihinde Doç. Dr. Nuran Karapilehvarian ile Mimar Jeki Duşi'nin sorularını yanıtlamıştı. Arşivimizde bulunan bu anıları arasından, "Benim doğuşum tesadüf olarak Haydarpaşa'da olmuştur" sözleri aklıma geldi, Haydarpaşa Garı'ndan yükselen alevleri seyrederken.

Cumhuriyetin kuruluş yıllarında yetkin mimar ve şehircilerin bulunmaması nedeniyle ülkemize davet edilen birçok yabancı mimar ve şehirciden birisi de Profesör Henri Prost'tur. Henri Prost, 1934 yılında Türkiye'ye çağırılmış ve kendisinden, İstanbul'un imar planlarının hazırlanması istenmiştir. Henri Prost ve ekibince belirlenen Tarihî Yarımada ile Dolmabahçe Vadisi planlamasının temel ilkeleri bugün de geçerliliğini korumaktadır.

Profesör Henri Prost'un müdürü olduğu Paris Mimarlık Okulu'ndan ve daha sonra Paris Üniversitesi Şehircilik Enstitüsü'nden mezun olan Aron Angel, 1942-1952 yılları arasında İstanbul Belediyesi'nde müşavir olarak çalışmış ve Prost'un yardımcılığını üstlenmiş bir şehir plancısı, yüksek mimardır.

Günümüzde toplum ve kamu yararını hiçe sayan, rant yaratmak amacıyla üretilen projeler yoluyla küçültülse de, bugün hâlâ görebildiğimiz, insanımızın nefes alabildiği kamusal alanlar ve kentsel boşluklar, Aron Angel'in de içinde aktif yer aldığı ekip tarafından planlanmıştır.

2 Numaralı Park olarak adlandırılan ve Taksim'den başlayarak Nişantaşı'na kadar uzanan, Dolmabahçe Sarayı ile Maçka Kışlası arasında kalan alan o günlerde tasarlanmış ve uygulanmıştır. Aron Angel belediye mimarı olarak bu proje sürecinde yer almıştır. Bu dönemki anıları Mimarlar Odası arşivlerinde yer almaktadır.

Aron Angel, bugünlerde örneklerini sık sık gördüğümüz gibi birikimini kişiselleştirmede; her fırsatta bu birikimini paylaşmayı bildi. Altında imzasının bulunduğu kamusal alanların ve kent dokusunun korunması konusunda etik duruşun çarpıcı bir örneğini veren Aron Angel, 1952'de Fahrettin Kerim Gökay'ın II No'lu Park'a ilk tecavüz olarak bilinen Hilton Otel'i'nin yapılması için onay vermesini talep ettiğinde meslek etiğinden ve sorumluluğundan taviz vermemiş onurlu bir duruş sergilemeyi de bilmiştir. "Harp yıllarında güçlüklerle oluşturulan yeşil alandan özveride bulunamayacağım; şahsi menfaatlerin revaçta olduğu bir müessesede çalışmaktan utanç duyuyorum" cümlesini de kullanarak görevinden istifa etmiştir.

Tüm yaşamında toplumsal-kamusal çıkarı kişisel çıkarların üzerinde tutan, tüm birikimini herkese beklentisiz sunabilen Aron Angel'in kaybı ile toplumcu mimarlık Maruf Önal'ın ardından bir çınarını daha kaybetmiş oldu.

Ailesinin, dostlarının ve meslektaşlarımızın başı sağ olsun.

Sami YILMAZTÜRK

Mimarlara Mektup, no. 142 (Aralık 2010)

MİMARLIK CAMİASI, AĞABEYİNİ KAYBETTİ

Maruf Önal, Mustafa Radi Birol.

Güzel Sanatlar Akademisi 1950 mezunlarından,
Mimarlar Odası'nın ve Mimarlık Vakfı'nın kurucu üyelerinden
78 Sicil Numaralı Meslektaşımız, Ustamız, Ağabeyimiz,
YTÜ Mimarlık Fakültesi Öğretim Üyelerinden

ve son bir yıla kadar daha verebileceği ve öğreneceği çok şey olduğunu düşünerek
eğitimden kopamayan değerli hocamız

17 Nisan 1927 İstanbul doğumlu

Y. Mimar **Mustafa Radi BİROL**'u

27 Ocak 2011 günü kaybettik.

Ailesinin, dostlarının, meslektaşlarımızın başı sağ olsun.

Mimarlara Mektup, no. 144 (Şubat 2011)

Sevgili Hocamız Y. Mimar Radi Birol'un Ardından

“YAŞLI KADININ EL FALINDAN ÜÇ KEHANETİ”

Meslektaşımız Aynur Özcan'ın 21.12.2010 tarihinde sevgili hocamız Y. Mimar Radi Birol ile yaptığı sohbet üzerine yazdıklarını paylaşıyoruz...

Bir yılı Paris'te, 19 yılı İsveç'te geçen 83 yaşındaki Yüksek Mimar bir hocamın yaşamını ve yaşamından bana ve yaşamıma kattığı minicik kesitleri paylaşmak istiyorum sizlerle...

Ufak tefek bir bedenin içinde kocaman ve zengin bir dünya... İlkokul yıllarından beri onu "pire gibi" diye tanımlıyorlar arkadaşları... Keskin, işlek bir zekâ; açık, berrak bir zihin, kocaman bir gülüş...

Ve en önemlisi ışıltı ışıltı parlayan gözler... Sevgili hocam, inanılmaz bir yaşamın sırlarını ve zenginliklerini barındırıyor o minicik cüssesinde...

Ne güzel bir yaşamın içine koskocaman bir dünya sığdırabilmek... Yaşama sadece kendi penceresinden değil, aynı zamanda dünyanın farklı pencerelerinden bakabilmek... Her anı dopdolu yaşamış bir ömre sahip olabilmek kaçımıza nasip olur acaba?

Yaşamı; avuçları arasına verilmiş Allah'ın bir lütfu olarak kabul etmek ve bu lütfu nazik ve nadide bir çiçek gibi bakabilmek...

Her daim şık ve bakımlı, son derece nazik ve kibar... Size gösterdiği sevgi ve saygıdan, kendine olan sevgi ve saygısını kestirmek mümkün... Kendi büyük sağlık problemlerine rağmen, 1 ay kadar önce vefat eden çok yakın arkadaşı bir hocamız için düzenlenen cenaze merasimine katılabilecek kadar güçlü. O tarihten beri de hastane ziyaretleri hariç, dışarı çıkmıyor... Hatta yaklaşık son on aydır, tek başına evden dışarı çıkamıyor ne yazık ki...

Çok yaşamak mıdır onu güçlü kılan yoksa çok güçlü olduğu için midir onun yaşadığı dopdolu uzun geçen bu yaşam? Belki ikisi de, birbirini tamamlayan ve besleyen bir sürecin tanımları bunlar...

Belirli periyotlarda kan nakli yapıyor kendisine... "Aynı arabana benzin koymak gibi" diyor bu ihtiyacı için gülerek...

"Benzin koyarsan araba çalışır. Benzini koyuyorsun, arabayı çalıştırıyorsun ve gaza basıp gidiyorsun önce... Ta ki belli bir kilometreden sonra ibre yavaş yavaş düşüp kırmızı ışık yanana dek... İbre düşüp, kırmızı ışık yanınca benzin lazım diye haber veriyor... Almazsan bu ikazdan sonra biliyorsun ki araç seni yolda bırakacak... Ben de benzinimi alıyorum ve tekrar tam hız ileri benzin ibresi düşüp göstergede kırmızı yanana kadar devam ediyorum" diyor gülerek...

Sonra ekliyor: "*Mesele benzinle gitmekte değil, mesele ibrenin doğru çalışıp çalışmamasında... Ya bir de ibre bozulursa?.. İşte, o ibre bozulursa vay halime! Yeter ki ibre bozulmasın.*"

Benzin almak değil sıkıntısı, ibrenin bir gün bozulacak olması tek kaygısı... Ama bu son derece insanı kaygıyı dahi neşeyle tarif edebilme başarısı inanılmaz... Ölüm ile şakalaşabilecek kadar pozitif... Bir kez dahi kendisini umutsuz ve çaresiz görmedim... Ya da göstermedi... Bunu göstermemek bile birçokumuzun başarmakta zorlandığı bir durum değil midir?

Televizyon önündeki koltuğun yanında bir oksijen tüpü duruyor. Tüpü işaret ediyorum ve ihtiyaç sıklığını soruyorum.

"O mu? O bir şey değil" diyor umursamaz bir baş hareketi ile.

"Nane şekeri o, nane şekeri" diyor yine gözlerinin içi gülerek.

Bu kadar mı neşe içinde ve önemsiz bir vaka imiş gibi anlatılır Azrail ile yapılacak olan o son dans...

Yıllar önce doğuda askerlik yaptığı yıllarda, bir yaşlı kadın el falına bakmış, geleceği ile ilgili ilginç üç kehanette bulunmuş. Eğlence olarak arkadaş hatırına yapılan, arkasından da dalga geçilip kulak arkası edilen bu olaydan kısa bir süre sonra ve kısa aralıkla ilk ikisi gerçekleşmiş...

Üçüncü kehanet ise “günün birinde çok zengin olacaksın” demesi imiş.

“Bu yaşıma geldim, maddi olarak çok zengin olmadım, üçüncüsü tutmadı” der bazı sohbetlerimizde; gülüşürüz... Ben de her zaman “hocam aslında bu kehanet de tutmuş, zenginlik göreceli bir kavram, falcı ne tür bir zenginlikten bahsettiğini belirtmemiş ki. Ben sizin pek çok maddi zenginimizden daha fazla zengin olduğunuzu düşünüyorum” der, keyifli sohbetlere dalar gideriz...

Gerçekte zenginlik nedir?

Gerçek zenginlik sizin hayata bakışınızda ve hayatın sizin için ne anlam ifade ettiğinde gizlidir diyebilir miyiz?

Ben hocamın aslında çok çok zengin olduğunu düşünmekteyim.

Derler ya “hayat yaşadığın yaşla değil yaşamışlıklarınla hayattır”. Ne kadar uzun yaşadığımızdan ziyade o yaşama ne güzellikler sığdırabildiğimiz değil midir önemli olan? Radi hocamın yaşamının, benim yaşamımın içinde yer alan en zengin yaşamlardan biri olması, bu nedenle olsa gerek...

Son derece inançlı... Ve bu özelliğini bilmek ona olan sevgimi ve saygımı katlayarak artırıyor. Yıllar önce onu çok yakından tanımazken, bir ziyaretimde konu bilimsel gerçekler ve inançlarımız ile ilgili bir meseleye geldiğinde yerinden fırlayıp, elinde bir Kur'an-ı Kerim ile geri dönmesi ve ilgili bir ayetle söylemini desteklemesini hiç unutmam.

Bilimsel gerçekler ile inançlarımız arasında kurduğu ilişkiler, yaptığı tespitler ve bu sayede zenginleştirdiği yaşama bakış açısını görmek, inanılmazdı benim için... Atatürkçü, yobazlıktan nefret eden, ilme saygısı sonsuz... Uzun yıllar yurtdışında yaşamışlığı ile mukayeseli yaşam öğretisi içinde bizim ülke olarak bu konuda geri kalışımıza esef eden bir şahsiyet... Haklı da... “Eller aya biz yaya” derlerdi bizim zamanımızda...

İçinde yarattığı ve yaşadığı zengin dünya onu çevresinden ve en önemlisi kendisinden koparmıyor... Yaşadığı onca zorluklara ve atlattığı badirelere rağmen her zaman haline şükrettiğini biliyorum... Yıllardır bu hiç değişmedi ve gülüşündeki o ısıltı hiç eksilmedi... Allah da eksiltmesin...

Onu güçlü tutan şeyin bu şükürler olduğuna inanıyorum; onu zengin kılanın da...

Falcı kesinlikle yanılmamış onun için... Hocam o kadar çok zengin olmuş ki gerçekte... Bu o kadar büyük bir zenginlik ki; sadece kendi yaşamının içini değil, birçok kişinin yaşamının içini de doldurabilecek, anlam katabilecek kadar derinlik ve güzelliklere sahip...

Maddi servet içinde yüzen tüm fakirlere duyurulur...

Sevgili hocam, o küçük cüssenizle yarattığınız o kocaman dünyanın için size minnettarım. Hepimize ders ola... Sen güzel ve çok yaşa emi...

Radi Birol Hocam bana kattıklarınız için, sizi sevgi ve saygıyla selamlıyorum...

(www.rotahaber.com)

Aynur ÖZCAN

Mimarlar Mektup, no. 144 (Şubat 2011)

MİMAR-KARİKATÜRİST GÜNGÖR KABAKÇIOĞLU'NU YİTİRDİK

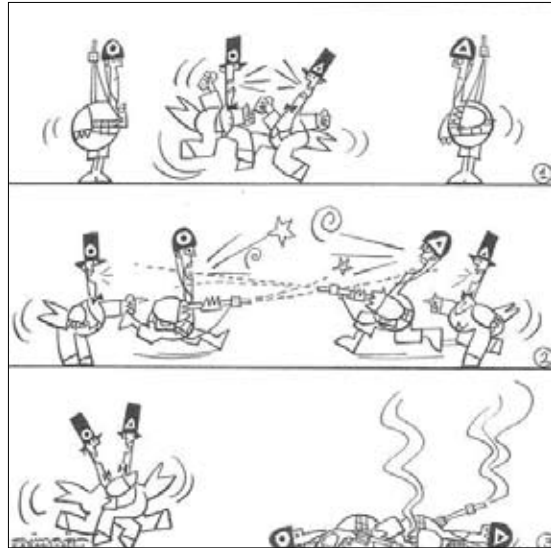
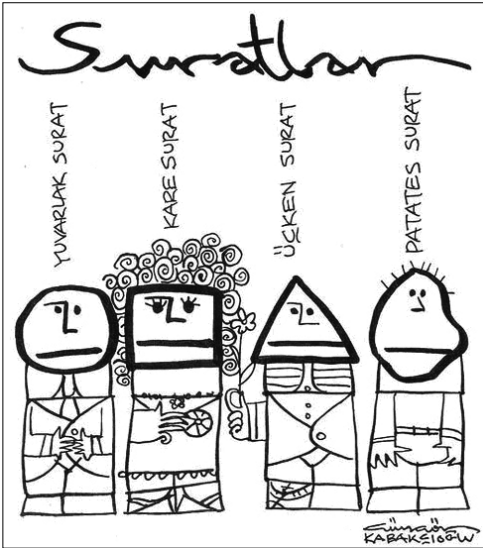
Altan Erbulak ve Necmi Rıza'nın çizimleri ile Güngör Kabakçioğlu.
(Kaynak: Karikatürcüler Derneği)

1546 sicil numaralı meslektaşımız, şubemizin 15. Dönem (1970-1971) Yönetim Kurulu Sekreteri, yüksek mimar, ressam, karikatürist Güngör Kabakçioğlu'nu 27 Haziran 2011 tarihinde kaybettik. Ailesine, yakınlarına ve mimarlar topluluğuna başsağlığı diliyoruz.

Güngör Kabakçioğlu, 9 Eylül 1933 tarihinde Antalya'nın Serik ilçesinde doğdu. İlkokul ve lise öğreniminin bir kısmını İzmir Karşıyaka

ilçesinde tamamlayan Kabakçioğlu, İstanbul Işık Lisesi'nden mezun oldu. Devlet Güzel Sanatlar Akademisi'ndeki yüksek öğrenimine Resim Bölümü'nde başlayan, daha sonra Mimarlık Bölümü'ne geçerek buradan mezun olan Kabakçioğlu, kariyeri boyunca pek çok mimari esere imza attı, farklı mesleki faaliyetlerini bir arada yürüttü. İzmir Büyük Efes Otel'i'nin gece kulübü ve bar duvarlarını, İstanbul Emek Sineması fuayesini sanatçının çizimleri süsledi. Emekli Sandığı'nın İstanbul'daki Tarabya Restaurant ve Plajının dış cephesindeki beton rölyefler de onun eseridir. 20 yıla yakın bir süre BP Petrolleri ve Kervansaray AŞ'nin mimarlığını yaptı. 1970 yılında Mimarlar Odası İstanbul Şubesi sekreter üyeliğini üstlendi. Kervansaray Mocamları, Bodrum'daki Baganvilla Turistik Tesisleri ve Nur-Tur Villaları onun mimari yapıtlarındandır.

Resim ve karikatür faaliyetleri henüz İzmir'deki öğrencilik yıllarında başlayan Kabakçioğlu'nun ilk karikatürleri *İzmir Anadolu* gazetesinde yayımlandı. 1952-1954 yıllarında Yapı Kredi Bankası'nın Kültür Hizmetleri'nden haftalık *Doğan Kardeş Çocuk Dergisi*'nin kapak ve iç resimlerini çizdi. 1955'te *Güngör Kabakçioğlu Yazısız Karikatürler* albümünü yayımladı. 2002 yılında Kültür Bakanlığı bu al-

Kabakçioğlu'nun kaleminden. (Kaynak: Karikatürcüler Derneği)

bümün tıpkıbasımını yaptı. 1978-1982 yılları arasında *Tercüman* gazetesinde politik karikatürler çizdi. Varlık Çocuk Yayınları'nın ve Dost Yayınları'nın birçok kitabını resimledi. Attila İlhan'ın *Sisler Bulvarı*, *Sokaktaki Adam*, Orhan Kemal'in *Grev* ve *Kardeş Payı* kitaplarının kapak resimleri bu çalışmalar arasındadır. Eserleri, İstanbul Belediyesi Şehir Galerisi'nde ve Adalet Cimcoz'un Maya Sanat Galerisi'nde birkaç kez sergilendi.

Mimarlık, resim ve karikatür yarışmalarında ödüller alan ve jüri üyelikleri bulunan Kabakçıoğlu'nun çizimleri *Tercüman*, *Akşam*, *Güneş*, *Yeni Yüzyıl* gibi gazetelerde yayımlandı. *Nasrettin Hoca'nın Torunları*, *Portreler* ve *Sakıpname* başlıklı karikatür kitapları bulunan sanatçının eserleri, çok sayıda sergiye konu oldu. Kabakçıoğlu, 2009 yılında 60. sanat yılını kutlamıştı.

Kaynaklar: www.mimarizm.com, www.turkishpaintings.com

Mimarlara Mektup, no. 149 (Temmuz 2011)

ŞÜKRÜ SÜRMEN'İN SON DERSİ

"...Ölüme ise birçok insandan daha fazla hazır olduğumu sanıyorum. Demek ki bazı sakatlar için asıl korkutucu olan yeni ve daha ileri bir sakatlıktır..." diye yazmıştı son kitabında Sevgili Şükrü Bey.¹ Muhtemelen çok istediği bir şekilde aramızdan ayrıldı. Dostlarına giderken, yolda, aniden...

Dostları ona geldi... Ne çok insanda etki bırakmış... Cami avlusundan taşttık... Uğurlarken herkes onun gibiydi, içten... Kendisine ömrünün geçtiği, bin bir hatıra biriktirdiği Taşkışla'da tören yapmadık. Ailesi, camiye zamanında yetiştirilemeyebilir endişesiyle ilk törenin Taşkışla'da yapılmasını tercih etmedi. Endişelerinin bir nedeni daha vardı. Türkiye Sakatlar Derneği'ne haber verilmişti. Bizler kadar hareket özgürlüğüne sahip olmayan dostları çok sevdikleri Şükrü Bey için yapılacak tüm törenlere katılmak isteyeceklerdi ve Taşkışla, Ortaköy arasında zorluk yaşayacaklardı. Aile haksız değildi. Şükrü Bey veda ederken de durumun ne kadar vahim olduğunu gösterdi. O kadar çok yazdı, çizdi, ama yetmedi... Dini törenin yapıldığı caminin avlusuna bizim kadar şanslı olmayanlar güçlükle çıkarıldılar... Her türlü zorluğa rağmen Şükrü Bey'e son vazife olarak ön safta dizildiler ve adeta sessiz bir gösteri yaptılar. Tören sonrasında da güçlükle indirildiler.

Şükrü Bey'in çabası, onca yazdıkları işte bu zorluklar yaşanmasın diyeydi. İTÜ Mimarlık Fakültesi Kütüphanesi'nde Mimar Şükrü Sürmen'in sakatlar, yaşlılar, şehir ve mimarlık üzerine 12 kitabı bulunuyor. Bildiklerini, tecrübe ettiklerini,² önerilerini sadece yazmadı, anlattı da... Derslerde, konferanslarda... Kendi yaşadıklarını başkaları yaşamasın diye... Belki mimarlık okuluna dönme kararı vermesinin nedeni de buydu. Kazadan (1964) sonra İTÜ Mimarlık Fakültesi'ne dönüşünü (1969) şöyle anlatıyor:

"Bir iki kere İstanbul Teknik Üniversitesi Mimarlık Fakültesi'ne dönme çabam olduysa da birtakım moral bozucu durumlar sebebiyle her seferinde bunu başaramayacağıma karar vermiştim. (...) Birtakım etkilerin benim dışımda oluşan birikimleri ile 5 sene sonra okula tekrar gittim ve önce yine olumsuz izlenimlerle geri dönmeye hazırlanıyordum ki, nasıl olduysa oldu ben orada birden tutunabildim. Çok basit ve kısa bir karar anında her şey değişmişti. Okumaktan tamamen vazgeçmek

üzereydim ki, ertesi gün fakülteye bir kere daha gelmeye karar verdim. Belki birkaç saniyelik bir etkileniş ve duygu uzanımı... İşte bu hayati bir tutunuştur...”³

İşte o birkaç saniye Mimar Şükrü Sürmen ile bizleri buluşturan...

Yoğun çabalarıyla Taşkılla, özürölüler için ulaşılabilir / kullanılabilir hale getirilmeye çalışıldı. Kendisinin de belirttiği gibi üniversiteler artık eskisinden daha anlayışlı⁴; “inşa edilmiş çevrenin düzeni herkes için önemli”⁵ artık... Ama uygulamalar yeterli mi?

Şükrü Sürmen’in bu kadar sevilmesinin sebebi ne olabilirdi? Şükrü Sürmen bilgeydi. Doğru bildiğini özgürce söylerdi. Kaybettikleri, yaşadığı tahmin edilebilir/edilemez bin bir zorluk onu büyötmüşü. Mimarlık mesleğini çok önemserdi. İnsanların mutlu, mutsuz oluşlarının tasarımıyla doğrudan bağlantısına inanırdı. Mimarlık, şehircilik başkalarını düşünmenin en iyi yoluydu. Mimar öncelikle iyi bir insan olmalıydı. “BEN” yerine “SEN” olmalıydı.⁶ “Mimar, hayatlara olabildiğince eğildiği ölçüde başarılıdır⁷; yanlış veya yetersiz tasarım ömürleri gizlice tüketir”⁸ diye düşünüyordu.

Mimar Şükrü Hoca’nın mimarlara / mimar adaylarına verdiği son ders de bu olmalı: Doğru tasarım için “BEN” yerine “SEN” olabilmek...

Nur içinde yatsın...

*Şükrü Sürmen, 1945’te Trabzon’da doğdu. Liseyi orada bitirdi ve 1963’te İstanbul Teknik Üniversitesi Mimarlık Fakültesi’ne girdi. 1964’te geçirdiği bir trafik kazası sonunda sakat kaldı ve tekerlekli sandalyede yaşar hale geldi. (Son yıllarını altıncı, onuncu ve on birinci tekerlekli sandalyeleri üzerinde geçirdi.) Tekerlekli sandalyesi üzerinde 1969’da dönebildiği fakültesini 1973’te bitirdi. Yedi yıl TC Karayolları Genel Müdürlüğü 17. Bölge Müdürlüğü’nde kamu görevlisi bir mimar olarak çalıştı. Daha sonra İstanbul Teknik Üniversitesi’ne geçti. 1999’da emekli oldu. Özürölüler ve yaşlılarla ilgili mimari düzenlemeler, hastaneler, yaşlı yurtları ve rehabilitasyon merkezleri üzerinde araştırmalar yapmaktaydı. 20 Mart 2011 Pazar günü İstanbul’da vefat etti. 22 Mart 2011 Salı günü, ömrünün büyük çoğunluğunun geçtiği Ortaköy’den (Hacı Mahmut Camii) uğurlandı.*⁹

Aygül AĞIR

Doç. Dr., İTÜ Mimarlık Fakültesi

Mimarlara Mektup, no. 146 (Nisan 2011)

Notlar:

1. Şükrü Sürmen, *Karışık Yazılar, Biraz İnsan, Biraz Sakatlık, Biraz Şehir, Biraz Mimarlık, Biraz Kapitalizm*, İstanbul, 2010, s. 39.
2. “...sakatım, ama engelli değilim” derdi, *age*, s. 12. Kendisini “tecrübeli bir sakat” olarak görürdü.
3. *age*, s. 9.
4. *age*, s. 9.
5. *age*, s. 14.
6. *age*, s. 26-27.
7. *age*, s. 29.
8. *age*, s. 31.
9. Biyografisi, son kitabının iç kapak yazısından yararlanılarak hazırlanmıştır: Şükrü Sürmen, *Karışık Yazılar, Biraz İnsan, Biraz Sakatlık, Biraz Şehir, Biraz Mimarlık, Biraz Kapitalizm*, İstanbul, 2010.

ŞÜKRÜ SÜRMEN'İN ARDINDAN

Şükrü'yle Eylül 1963 tarihinde mimarlık eğitimine birlikte başladık. Fakülteye en yüksek puanla birinci sıradan girmişti. Delişmen halleri, tevazu sahibi alçakgönüllü ve hoş sohbet kişiliği ile herkesle kaynaşmış, bütün arkadaşların sevdiği kişi olmuştu. Beraber yürürken ondan dinlediğimiz Karadeniz fıkralarını hiç unutmam. İnatla Sürmene şivesini korur ve kişisel özelliklerini gururla taşırdı. Matematik dersine düşkünlüğü hepimizce bilindiğinden sınav öncesinde arkadaşlarının sorduğu her soruyu karşılamaya çalışır, gönüllü danışmanlıktan zevk alırdı.

Aynı yılın yaz aylarında, anne ve babasını da kaybettiği o melun trafik kazasını duyunca iliklerimize kadar ürperdik. Sevgi ve hayat dolu o neşeli insan nasıl sakat kalıp hayatını tekerlekli sandalyede devam ettirmeye mahkûm olurdu. Ondan sonraki yıllarda kendisinin hep döneceğini bekledik ama onu göremeden fakültedeki eğitimimiz bitmişti. Şükrü'den fakülteye dönüş ümidinin kesildiği dönemde, iddialı ve iradeli kişiliğiyle hayata tutunmuş ve bizlerden biraz gecikmeli olarak 1973 yılında "yüksek mühendis mimar" unvanıyla mezuniyetini tamamlamıştı.

Mezuniyet sonrası kamuda istihdam edilen bir özürlü mimar olarak yedi yıl Karayolları 17. Bölge Müdürlüğü'nde kontrol mimarı, daha sonra da İTÜ Çevre ve Şehircilik Uyg-Ar merkezinde teknik mimar olarak çalıştı ve 1999 yılında emekli oldu.

Şükrü Sürmen kendisinin içinde bulunduğu durumu eğitimi ile birleştirerek engelsiz bir yaşam çevresi için hayatı boyunca çalışmalar yaptı. Şehir hayatında özürliülerin yaşadığı sıkıntıları en çok hisseden isimlerin başında geliyordu. Bu çalışmalar içinde İTÜ'de "Özürlü ve Yaşlılar için Çevre Tasarımı" konulu dersler verme, İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nin özürliülerle ilgili projelerinde danışmanlık, Bakırköy Belediyesi'ne "şehirsel çevre standartlarının uygar ülkelerin standartlarına yükseltilmesi" konusunda ve diğer kamu projelerinin mimari açıdan özürliülere uygunluğu konusunda danışmanlık, *Mimar.ist* dergisi Danışma Kurulu üyeliği görevlerinde bulunmuştur.

Özürlülerin sorunlarını birebir yaşayarak resmî kurumlara rapor eden Şükrü Sürmen, sokaklar ve

İTÜ Gümüşsuyu binası önünde sınıf arkadaşlarıyla, Ocak 1964 (ayakta sağdan ikinci).

meydanlar gibi ulaşımda ve sosyal hayatın devam ettiği yerlerde karşılaştığı sıkıntıları fotoğraflayıp şehir yöneticilerine sundu. Almanya ve diğer Avrupa ülkelerine giderek yabancı özürlü derneklerinin çalışmalarını izledi ve bunları Türkiye'ye taşımaya ve örgütlemeye çalıştı. Yaşlılarla ilgili mimari düzenlemeler, hastaneler, yaşlı yurtları ve rehabilitasyon merkezleri üzerine araştırmalar ve özürhüher için yaşanabilir bir kent oluşturmak üzerine adadığı hayatına atfen kendisine TBMM Üstün Hizmet Ödülü verilmiştir.

Mayıs 2008'de Şile'de yaptığımız 40. yıl sınıf toplantımıza gelerek arkadaşlarıyla hasret giderdi. Daima şen, zeki, kıvrak zekâlı Şükrü'yü aradan geçen onca yıl sonra tekrar bulmuş gibiydik. Son yıllardaki karşılaşmalarımızda bana hep son yayınlanan eserini imzalayıp verirdi. *Karışık Yazılar* isimli son kitabındaki (Nüans Kitap, Ağustos 2010) dünyaya bakışı ve duygularını ifade gücü ona karşı hayranlığımı daha da pekiştiriyor:

"Her insan bir balkona çıkmış ve hayata yeni umutlarla bakmıştır sanırım. Ama bazı balkonlardan belki umutlu ufuklar yanında şehrin sokaklarındaki kirleri de yaşamaya mecbur kalabilirsiniz. Bir kısım balkonlara özgür anlar için az imkân verilmiştir. Kısa soluklu özgürlük bakışlarından ve tadımlık yüceltici ruh tecrübelerinden sonra bazen sizi sarsan manzaralardan dolayı balkondan kaçıp tekrar kapalı mekânlara da sığınmış olabilirsiniz. Yine de, şehirlerin en tutsak balkonları bile insan için zaman zaman bir avuç içi sıcaklığını, bir kaçış ve uzaklaşma özgürlüğünü sunma fedakârlığında bulunurlar.

Öyle de balkonlar vardır ki, insan onlara çıkıp hep kalmak ve onlarda zamanı dondurmak özlemine kapılır. Benim de çocukluğumda böyle bir balkonum oldu. Benim balkonum Karadeniz'e, Sürmene'deki kumsallara, mısır tarlalarına ve ulu ağaçlara yukardan bakan bir balkondur. Balkonum tam bir Sürmene tablosuna açılıyordu. Bir tabiat ve insan hareketleri şöleni bu balkonun önünde uzanıyordu.

O sarhoş edici yeşil denizi, yağmurda başka güneşte başka güzel olan bitki ve ağaç biçimleri,

İTÜ Taşkışla binasında 1. sınıf rozet takma töreni, Ekim 1963 (ön sırada sağdan dördüncü).

Karadeniz'in sık sık temiz yaptığı altın kumsallar, her biri bir hatıra köşesi olan kayalar, denizin sahili minicik dalgalarla okşadığı anlar, kuş sesleri, peştamallı kadınların tabiatın ruhunun ayrılmaz parçaları olarak kutsal adımlarla üzerlerinde yürüdükleri patikalar, uzaktan geçen bir motor, sahile yaklaşan bir kayık, çıplak ayakları onları okşayan altın kumlara bata bata ilerlemekte olan bir balıkçı, koşan bir çocuk...

Son yıllarında yapılan bir planı mahalle halkına izah ederken.

(...)

Şüphesiz bireyin yeryüzünün bir noktasına bağlılığını zaman sürekli olarak aşındırıyor. Onun kendisine ait kıldığı mekânlar ve köşelerin değişime uğraması kaçınılmaz. Bütün yeryüzü insanın ayaklarının altından azar azar çekiliyor. Evren için saniye olan asırlardan sonra Sürmeneniz nasıl ve nerede olacak? Ben Sürmene'yi kucaklayıp kaçıramadım. Ama bunu hiçbir fani de başaramayacak. Sürmene'yi kimseye vermeyecekler. Yine de köklerimin orada olduğu güzel bir gerçek ve ben o köklerden aldığım hızla hayatın akışında yer alıyorum.”

Şükrü Sürmen, vakur, efendi, fedakâr arkadaşımız 66 yaşında aramızdan ayrıldı. Topluma yaptığı katkılar ve bıraktığı eserleriyle birlikte onu hep anacağız. Çileli ama herkese örnek olabilecek erdemli ve onurlu bir yaşamı oldu. Nur içinde yatsın.

Kitapları: *Tekerlekli Koltuktaki İnsanların, Postacıyı Beklerken, Yaşlılar ve Yaşlılık Üzerine Dağınık Notlar, Tasarım Üzerine Söyleşiler, Karışık Yazılar*

Prof. Dr. İsmet KILINÇASLAN

İTÜ Şehir ve Bölge Planlama Bölümü

Mimarlara Mektup, no. 147 (Mayıs 2011)

ALİ TATAROĞLU (Ali Teoman)

1172 sicil numaralı meslektaşımız Mehmet Hulusi Tataroğlu'nun oğlu, 1986 yılı İTÜ mezunu, 21484 oda sicil numaralı meslektaşımız Ali Tataroğlu'nu 22 Mart 2011 günü kaybettik. Ali Teoman ismiyle yazdığı eserleriyle birçok ödül alan Ali Tataroğlu, şubemizin yayımladığı *Edebiyatçı Mimarlar Antolojisi*'nde de yer almıştır. Ailesine, yakınlarına ve mimarlık topluluğuna başsağlığı dileriz.

Ali Tataroğlu, 1962 yılında İstanbul'da doğdu. Ortaöğrenimini İstanbul Alman Lisesi'nde, yükseköğrenimini ise İTÜ Mimarlık Fakültesi, MSÜ Mimarlık Fakültesi ve Sorbonne Üniversitesi Plastik

Sanatlar Fakültesi'nde tamamladı. 1989-1993 yılları arasında iş ve öğrenim nedenleriyle Londra, Milano ve Paris'te bulundu. Bu dönemde, diğer uğraşlarının yanı sıra sokak müzişyenliği de yaptı. 1993 yılında İstanbul'a döndükten sonra, yazı çalışmalarına daha çok zaman ayırabilmek amacıyla mimarlığı bıraktı ve çeşitli üniversitelerde İngilizce okutmanı olarak çalıştı. 2004 yılında Boğaziçi Üniversitesi Yabancı Diller Yüksekokulu'na (YADYOK) geçti. 2006 yılı sonlarında beyin tümörü teşhisiyle ameliyat oldu ve radyoterapi gördü.

1980'lerin sonlarında öyküler yazmaya başladı. İletişimsizlik ve anlam yitimi üzerine yoğunlaşan öykülerinde kullandığı bilinç akışı tekniğine dayalı diyalogları, dil oyunları, zaman ve geçmiş kavramlarına ilişkin farklı algıları ile dikkat çekti. "İnsansız

Konağın İkonu" adlı öyküsü "1992 Milliyet Öykü Ödülü" ikinciliğine değer bulundu. Bu öyküyle aynı adı taşıyan ilk öykü kitabı ertesi yıl Milliyet Yayınları tarafından yayımlandı. Bunu diğer kitapları izledi.

Milliyet Sanat, Varlık, Kitap-lık, Akşam-lık, Cogito, Son Kişot ve *Geceyazısı* dergilerinde öykü, şiir, deneme ve eleştiri yazıları çıktı. İngilizceye çevirdiği "Ways of Leaving" adlı öyküsü, Kanada'da yayımlanan *Descant* dergisinin 2003 yılındaki "Türk yazını özel sayısı"na alındı. 2007 yılında, on altı yıl önce "1991 Haldun Taner Öykü Ödülü"nü Nurten Ay adıyla kazanmış olan "Gizli Kalmış Bir İstanbul Masalı"nın gerçek yazarı olduğu açıklandı. *İnsansız Konağın İkonu* (1993), *Pervaneler* (1998), *Aşk Yaşama Çok Uçuk* (2006) öykü kitaplarının yanı sıra; *Uykuda Çocuk Ölümleri* (2002), *Bir Garip Cindi Zümrüdüanka* (2005), *Karadelik Güncesi* (2007), *Eşikte* (2008) adlı yayımlanmış romanları bulunmaktadır. Bunların dışında *Kaptan, Gemide Kaçak Yolcu Var* (kaçak yolculuk hakkında yedi yazardan yedi kısa metin) - *İkileme* (2002), *Belki Varmış, Belki Yokmuş* (çağdaş yazarlardan çağdaş masallar) - *Üç Ayrı Yol* (2003), *İstanbul Sokakları* (101 yazardan 100 sokak) - *Asmalımescit* (2008) yayımlanmış ortak kitaplarda öyküleri bulunmaktadır.

Mimarlara Mektup, no. 146 (Nisan 2011)

TATSUYA YAMAMOTO'NUN ARDINDAN

Türk ve Japon mimarlığının önemli isimlerinden Tatsuya Yamamoto, 1961 yılında Japonya'da doğdu. Deprem enkazında kaldığından beri kendini resim ile ifade etmeye çalışan Yamamoto, Tokyo Shibaura Teknik Üniversitesi Mimarlık Bölümü'nde öğrenim gördü. 1985 yılında yüksek lisansını da aynı okulda tamamladıktan sonra Birleşmiş Milletler, Eğitim, Bilim ve Kültür Örgütü UNESCO görevlisi olarak dünyada 40 ülke gezdi. 1983 yılında aynı görevle ilk kez Türkiye'ye geldi. Yok olmakta olan dünya miraslarını kayıt altına aldı, Ayasofya'nın restorasyonunda görev yaptı. Üç senelik macera sonunda Türkiye'ye ve İstanbul'a hayran kaldığı için 1986 yılında Paris'teki ikinci yüksek lisansını bitirip yeni bir yüksek lisans için İstanbul'da Mimar Sinan Üniversitesi'ne başvurdu ve Japonya'yı bırakıp tamamen Türkiye'ye yerleşti. Köklü bir aileden geldiği için ona neden Japonya'yı

bırakıp Türkiye'yi tercih ettiğini soran yakınlarına, "Geçmiş değil geleceği tercih ettim" diyerek cevap veriyordu. 1991 yılında Müslüman olan Yamamoto, aynı yıl Türk eşi Gonca Telli ile hayatını birleştirerek tamamıyla İstanbul'a bağlandı.

Tatsuya Yamamoto, birçok çeşitli ulusal ve uluslararası projeye imza attı. 1987-1990 yılları arasında Mimar Sinan Üniversitesi'nde, 1991-1995 yılları arasında Eskişehir Anadolu Üniversitesi'nde öğretim görevlisi olarak görev yaptı. Mesleği gereği ülkeleri, kentleri, yaşamları görmek için hep dolaştı ve akademisyenliği sırasında Anadolu'yu karış karış gezip Japonya'da *Türkevi* adlı bir kitap çıkardı. Onu farklı kılan Türk mimarisini iyi bilmesi, akademik çalışmaları, imkânların geniş olduğu bir ülkeden gelip Türkiye'de çalışmasıydı. Eskişehir'de kendisiyle aynı üniversitede öğretim görevlisi olan Gökhan Aktan

Altuğ ile tanıştıktan sonra akademisyenliği bırakıp İstanbul'da isimlerinin baş harflerini verdikleri TAGO Mimarlık'ı kurdular. Tasarımları ile 15 yıl içerisinde 300'e yakın proje üreten şirketin yanı sıra iki yıl önce Dubai, Bükreş, Kiev ve Japonya'da ofisler açtılar. İmzası bulunan çalışmalarından bazıları şunlardır: Kütahya-Eskişehir Adliyesi, Sinpaş Ankara Oran Projesi, Beykoz İş Merkezi, Celal Bayar Anıt Mezarı Projesi, Natura Evleri, Dumankaya Vizyon, Ikebana, Ser plaza, Batum Otel...

24 yıldır "ülkem" dediği Türkiye'ye, 18 Aralık 2010 tarihinde ani bir kalp krizi sonucu 49 yaşında veda etti. Yarım kalan projelerini Gökhan Aktan Altuğ ve ekibi tamamlayacak. Beraber kurdukları TAGO'yu, Gökhan Aktan Altuğ, ekibiyle birlikte verdikleri sözler doğrultusunda daha iyi yerlere taşıyıp, yeni projelere imza atmayı hedefliyorlar. İleriki zamanlarda da Tatsuya Yamamoto'nun anısına bazı projeler düzenlemeyi düşünüyorlar.

TAGO Mimarlık

Mimarlara Mektup, no. 144 (Şubat 2011)

HALUK ERAR

1982 yılı İTÜ mezunu, 13987 oda sicil numaralı meslektaşımız Haluk Erar'ı 6 Ekim 2011 günü kaybettik. Ailesine, yakınlarına ve mimarlık topluluğuna başsağlığı dileriz.

1958 yılında İstanbul'da doğdu. Mesleki pratiğe 1978 yılında öğrenciyken Ersen Gürsel'in bürosunda başladı. 1982 yılında İTÜ Mimarlık Fakültesi'nden mezun oldu. Yüksek lisans çalışmasını 1985 yılında aynı fa-

k ltenin Şehir Ve Bölge Planlama Bölümünde tamamladı. 1987 yılından beri Ersen G rsel ile birlikte Epa Mimarlık, Şehircilik Ltd. Őirketi'nde, turistik tesisler, spor kompleksleri,  evre düzenlemeleri ve konutlarla ilgili çok sayıda proje ve uygulamaya imza atmıŐtır. Haluk Erar'ın önemli çalışmalarından biri de Ersen G rsel ile birlikte gerçekleŐtirdiĐi, 2005 Aydın Doğan "Kent Mimarisi"  d l n  alan İzmir Konak Meydanı ve  evresi Düzenleme Projesi olmuştur.

Mimarlara Mektup, no. 153 (Kasım 2011)

CÜNEYT BUDAK

1980 yılı ODTÜ mezunu 12315 oda sicil numaralı meslektaşımız Cüneyt Budak 4 Aralık 2009 günü vefat etmiştir. Ailesinin, arkadaşlarının ve mimarlık topluluğunun başı sağ olsun.

Mimarlık yayıncılığının değerli isimlerinden, Yeditepe Üniversitesi G rsel İletiŐim Tasarımı Bölümü  Ğretim  yesi Cüneyt Budak'ı kaybettik. 1954 doğumlu Budak, İstanbul Erkek Lisesi'ndeki orta-öğreniminin ardından, 1980 yılında Ortadoğu Teknik Üniversitesi (ODTÜ) Mimarlık Bölümü'nde lisans eğitimini tamamladı. Aynı  niversiteden 1983'te yüksek lisans, 2003'te de doktora derecelerini aldı. Yüksek lisans çalıŐmasında ve sonrasında yapısalcılık ve göstergebilim alanlarına odaklanan Budak, modern Türk mimarlık tarihini, mimari göstergebilim için kuramsal bir  er eve içinde yeniden yazdı. World Architecture Community (WA) adlı uluslararası mimarlık topluluğunun onursal  yesi olan Budak, aynı topluluğun Türkiye'deki internet sitesinin de koordinatörlüğünü üstlenmiŐti. Yapı-Endüstri Merkezi'nde (YEM) de kısa bir süre hizmet vermiŐ ve *Arkitekt*, *Arredamento*, *XXI* gibi dergilerin yönetici editörlüğünü üstlenmiŐti.

2003'te *XXI* dergisinin mali bir çıkmaza girmesinin ardından, "Dünya Mimarlığı: Yerel Uygulamalar ve Küresel Bağlamları" başlıklı doktora tezini tamamlama zamanı bulan Budak, Yeditepe Üniversitesi G rsel İletiŐim Tasarımı Bölümü'ndeki yardımcı doçentlik görevinin yanı sıra Mimarlık Bölümü'nde de "Enformasyon Mimarisi" alanında ders vermekteydi.

Mimarlara Mektup, no. 131 (Ocak 2010)

DEĞERLİ MESLEKTAŞIMIZ GÜROL GÜRKAN'I KAYBETTİK

1960'lı yıllardan itibaren oda çalıŐmalarında aktif görevler üstlenen meslektaşımız Gürol Gürkan, 7 Aralık 2009 günü İzmir'de aramızdan ayrıldı. Gürkan, bir süredir Fethiye'deki evinde tedavi görüyordu. Bir hafta önce İzmir Ege Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi'ne kaldırılmıştı. Cenazesi isteği  zerine Tıp Fakültesine bırakıldı.

1936 yılında Kütahya'da doğan Gürol Gürkan, ODTÜ Mimarlık Fakültesi'nin ilk mezunlarından dır. 1961 yılında fakülteyi bitirdikten sonra Behruz  inici'nin bürosunda, ardından İmar ve İsk n Bakanlığı'nda çalıştı. 1968-70 yıllarında Mimarlar Odası Ankara Şubesi Yönetim Kurulunda görev aldı. Aynı yıllarda Mimarlar Odası Genel Merkezi'nde, Vedat Dalokay ve Ergun Unaran'la birlikte genel sekreterlik görevini yürüttü.

Gürol Gürkan, 1969 yılı sonunda düzenlenen ve meslek alanında ayrıntılı tartıŐmaların yapıldığı ilk

kapsamlı etkinliklerden biri olan Mimarlık Semineri'nin hazırlık komitesinin yürütücü üyelerindendir. Seminerde yaptığı "Mimarlıkta Devrime Doğru" başlıklı konuşması, mimarlığa dönemin politik, toplumsal ve ekonomik gerçekleri bağlamında yaklaşan oda söylemlerinin başlangıç belgelerinden biridir.

Mimarlar Odası Genel Merkezi'nde, TMMOB'de, Mimarlar Derneği'nde çeşitli görevler üstlenen Gürol Gürkan, 1970'lerde oda genel kurullarında başkanlık, bazı proje yarışmalarında jüri üyeliği yaptı. Bu dönemde Ankara'da kurduğu DMP mimarlık bürosunda, birlikte çalıştığı genç meslektaşları ile tasarım ve kent planlaması projeleri geliştirdi. Meslek yaşamını daha sonra kısa bir süre İzmir'de ve 1986'dan itibaren yerleştiği Fethiye'de sürdüren Gürkan, Mimarlar Odası Fethiye Temsilciliği'nde de görev almıştı.

Ailesine, yakınlarına, okul ve çalışma arkadaşlarına başsağlığı dileriz.

Mimarlara Mektup, no. 131 (Ocak 2010)

SEVGİLİ DOSTUMUZ, OKUL ARKADAŞIMIZ, MESLEKTAŞIMIZ, MSGSÜ MİMARLIK ÖĞRENCİSİ GÜVEN GÜNDOĞDU ANISINA...

Kısa bir zaman önce Güven Gündoğdu'yu genç yaşta, aniden ortaya çıkan ve hızlı bir şekilde gelişen akut lösemi hastalığından dolayı kaybettik. Her kaybın erken olduğunu düşündüğümüz bu hayat gerçekliğinde yirmi dokuz yaş birçok şeyin başlangıcı olarak kabul edilebilir. Öğrencilik de, mimari meslek hayatımızın başlangıcı ve bir parçasıdır. Bu nedenle devam eden öğrenciliğinin yanı sıra meslektaşımız olarak da anılmalıdır. Bunda her mimarlık öğrencisinin de yaptığı gibi profesyonel çalışma ortamına öğrenciliğinin erken dönemlerinden itibaren adım atmasının yanında, okuldaki hocalarımızın bize bu gözle bakmalarının da payı var.

Onu burada anlatma görevi bir kişinin omuzlarına verilemeyecek kadar ağır bir yük. Daha önce birçok projede yaptığımız gibi, ortak hislerimizi, hüznümüzü, paylaşımlarımızı dile getirmek üzere bir araya gelerek bu yükü paylaşmayı tercih ettik. Ancak bu sefer karşımıza çıkan güçlük kelimelerin yetersiz kalmasıydı. Dostumuz Güven basmakalıp sözlerle nasıl anlatılabilir ki? Bir insanla Don Kişot'un tek bir cümlesi üzerine saatlerce tartışmamızı nasıl açıklayabiliriz ya da Özdemir Asaf'ın dizeleri üzerine bütün bir gece kafa patlatmasını? Güven tüm sorularımızın cevabını bilen bir adam değildi. Sorularımıza beraber yanıt bulmaya çalıştığımız dostumuz, arayışımızın yol arkadaşıydı. Hayat hakkında düşünmekten yorulup onu yaşamaya karar verdiğimiz anlardaki yoldaşımızdı.

Evet, yirmi dokuz yaş hayatta pek çok şeyin daha başlangıcı kabul edilen bir yaştır hele ki geç olgunlaşılan şu mimarlık dünyasında. Dostumuz, okul arkadaşımız ve ısrarla meslektaşımız Güven Gündoğdu, kendi projeleri ile meslek hayatına devam edemeyecek olsa da çoğumuzun projelerine yapmış olduğu katkılarla ve paylaşımlarla, bizim mimarlık hayatımızda yaşamaya devam edecek. Bundan sonra kendimize dair bir şeyler anlatmanın, onu anlatmak demek olduğu bir gerçek. Artık kendisi bedenlen yanımızda olmasa da, bizlere kattığı şeyler, içimizde bir parçamız olarak yaşama sarılmamızı sağlayacak.

Dostları, okul arkadaşları, meslektaşları...

Mimarlara Mektup, no. 152 (Ekim 2011)

LEMİ YÜCESOY

1976 yılı İTÜ mezunu, 8661 oda sicil numaralı meslektaşımız, İTÜ Mimarlık Fakültesi'nin emekli öğretim üyelerinden Doç. Dr. Lemi Yücesoy'u 1 Mart 2011 günü kaybettik. Ailesine, arkadaşlarına, mimarlık topluluğuna ve İTÜ camiasına başsağlığı dileriz.

Mimarlara Mektup, no. 145 (Mart 2011)

SAVAŞ ÖZSAYIN

1970 yılı Işık MMYO mezunu, 4562 oda sicil numaralı meslektaşımız, şubemizin 36, 37, 38, 39, 40, 41 ve 42. dönem delegeşi, Yalova Temsilciliğimizin 1. dönem ve 9. dönem Yönetim Kurulu üyesi Savaş Özsayın'ı 21 Şubat 2011 günü kaybettik. Ailesine, yakınlarına ve mimarlık topluluğuna başsağlığı dileriz.

Mimarlara Mektup, no. 145 (Mart 2011)